

КРАЛСКА ЛЮБОВ

ДЖЕНИВА ЛИЙ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК ГЕРГАНА ДЕЧЕВА

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Crown Me*
Copyright © 2015 by Geneva Lee.
All rights reserved.

Превод Гергана Дечева
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2151-2

*На дамите от кралския двор.
Останете умни и секси, скъпи приятелки.*

ПЪРВА ГЛАВА

Слънцето надничаше весело през прозореца на кухнята. Небето беше обагрено в пурпурно-лилави цветове, които хвърляха розови отблясъци над тихия „Нотинг Хил“, който беше необичайно оживен за февруари. Но въпреки красотата на спокойното лондонско утро, което настъпваше навън, аз не виждах друго освен мъжа, облегнал се на кухненския плот. Черното копrienено долнище на пижамата му висеше ниско под талията, красиво изваяните му коремни мускули бяха на показ, както и дълбоко отсечената триъгълна форма, по която обожавах да прокарам пръсти. Черната му коса беше все още разрошена от утринния секс.

Не беше минал и час, откакто кристалносините му очи бяха приковани в моите, докато тласкаше тялото ми към два последователни оргазма, от които пръстите на краката ми се свиваха. Но колкото и да беше прелестно това тяло, сърцето му нямаше нищо общо с него. Гърдите ми се свиха при мисълта, че този мъж е мой. Струваше ми се невероятно, че този зверски красив мъж ми принадлежи.

Греховната уста на Александър се изви в многозначителна усмивка, сякаш знаеше какво си мисля, докато изпивам тялото му с поглед. Подаде ми голямата чаша.

– За теб, кукличке. – Отпих внимателно и кимнах одобрително. – Научих ли се най-накрая как да го правя?

– Не е зле – потвърдих и отпих отново.

– Най-малкото, което мога да направя, е да те наблъскам с ко-

феин след снощи, дори това да означава да правя още кафе.

– Ако ще ме държиш будна по цяла нощ, налага се да се съглася с теб – пошегувах се и се опитах да не обръщам внимание на спазъма в слабините си при спомена за начина, по който ме бе държал будна. Закъсненията ми за работа се превръщаха в навик и не исках да се изкушавам повече.

През последните няколко месеца с Александър си бяхме установили удобен и за двамата ни начин да се срещаме въпреки все още неразрешения спор: кафе или чай. Бяхме оцелели през сезона на ваканциите и излязохме живи след срещите със семействата ни. Това си беше истински подвиг, като се има предвид, че баща му копнееше да изчезна завинаги, а бракът на родителите ми висеше на косъм.

И все пак връзката ни беше по-здрава от всякога. Лъжите и тайните, които издигаха стена помежду ни, бяха изместени от взаимното ни доверие и разбиране. Беше време да се фокусираме върху промените, които щеше да донесе тази година.

Не че не исках да се омъжа за Александър. Напротив, няхах търпение да стана негова съпруга. Но това означаваше да прекарвам време с хора, които ми се искаше да отбягвам, както и да се изправя лице в лице с факта, че животът ми щеше да се промени до неузнаваемост.

Ръката му обхвана брадичката ми и той ме върна при себе си, обратно в „сега“ и далеч от бъдещето.

– Имаш онова изражение на лицето, което ми подсказва, че пак премисляш прекалено много.

Насилих се да се усмихна.

– Доста работа ми се събира.

– Съвсем скоро ще имаш един проблем по-малко. – Тонът беше обичайният, с който говореше, но въпреки това поех дъх, готова за отбрана.

Ето, пак се почва. Искаше ми се да избегна точно този разговор с покровителстващия ме любовник.

– Работата ще ми липсва. Там имат нужда от мен – напомних му.

За много хора работата ми в „Питърс и Кларкуел“ не приличаше на мечтаната кариера, но за мен означаваше много. Макар че бях нова в компанията, вече бях работила по няколко обществени и екологични кампании, които бяха забелязани в глобален мащаб. А най-хубавото беше, че пишех публикациите за пресата, създавах социални медийни кампании, които реално вършеха нещо за позитивните промени в света.

Никога нямаше да забогатя от тази работа, но това нямаше никакво значение, защото имах свой доверителен фонд. Въпреки това присъединяването ми към кралското семейство означаваше поемане на нови отговорности, които ми забраняваха да продължа с работата си. Беше много горчиво хапче за преглъщане. И не бях успяла да го преглътна.

Сините очи на Александър се оживиха.

– Имам нужда от теб и освен това не е необходимо да работиш.

– Но аз искам да работя. Финансовата независимост не е извинение да прекарвам дните си в шопинг и в спа салоните.

– Няма да станеш като майка си – увери ме Александър, като избра директния подход към проблема, вместо деликатно да увърта. Разбира се, той знаеше какви бяха мотивите ми, или поне си мислех така, преди да добави: – Повярвай ми, ще имаш толкова много задължения, че няма да имаш време за шопинг и за спа процедури.

Оставих чашата с кафето и се обърнах към него. Ръката ми се плъзна по връзката на пижамата му.

– Като например?

Ръката му прихвана като кука кръста ми и ме дръпна настървено. Пенисът му моментално се вдърви, корав като камък – едно напомняне какво се очаква от мен, когато напусна работа. Но въпреки надигашото се у мен желание, нямаше да позволя темата да бъде отново изместена.

– Може ли да започнем с прекарване по цял ден в леглото?

– Колкото и да ми харесва идеята да си гола всеки миг от денонощието, имах предвид другите ти задължения. Към теб ще

има очаквания, когато станеш моя съпруга, кукличке. – Тонът му омекна, но ръката му около кръста ми ме стискаше все така силно, без намерение скоро да ме пусне.

– О!

Разбира се, че щеше да има. И аз знаех вече. Или поне си мислех, че знам. Още преди месеци бях дала на шефа си предизвестие, че напускам през февруари. Тогава защо все още не можех да проумея, че това наистина се случва? Може би защото означаваше да обърна гръб на всичко, за което бях работила така упорито в университета, и в замяна да се превърна в навигатор на семейството в бурните води на кралския двор.

За повечето от тях аз бях никоя, една американка, която няма място в двореца, нито пък е редно да се омъжва за наследника на трона. Моето образование, моето възпитание – нищо от това нямаше значение за тях, което правеше отказа от кариерата ми още по-болезнен.

Устните на Александър се плъзнаха по челюстта ми.

– Това не е смъртна присъда.

– Бих го приела за вярно, ако ти не се държеше, сякаш е – изстрелях обратно, неспособна да изляза от режима на самоотбрана, в който бях преминала.

– Клара, ти ще продължиш да работиш за благотворителни каузи, но когато станеш моя съпруга, ще имаш изцяло на свое разположение средствата и връзките ми. Ще се срещаш със световни лидери и така ще предизвикваш световни промени, а не чрез онлайн кампании.

Имах чувството, че ми представя всички тези възможности по много по-бляскав и авторитетен начин, отколкото щяха да се окажат в действителност. Проблемът беше, че аз знаех разликата между активизъм и политика. Александър също я разбираше.

Независимо как се чувствах, бях наясно, че избирайки него, означаваше да се откажа от целия си предишен живот, но аз вече бях направила този избор. Бях очаквала, че ще ми е нужно много повече време да свикна с идеята. Разбира се, нищо около Алексан-

дър не можеше да става постепенно. Всичко между нас се случи прекалено бързо – срещнах го на завършването си, на онова парти, легнах с него и най-неочаквано взех, че се влюбих. Връзката ни беше доста драматична, но след като се обрекохме един на друг миналата година през есента, нещата се развиха прекалено бързо.

Сега ни оставаха по-малко от два месеца до сватбата. От месеци ми се виеше свят, всичко край мен се въртеше, а аз се опитвах да задържа собствения си живот.

– Предпочитам да си остана с теб в леглото, отколкото да седя на някакви срещи с политици – признах с въздишка.

Ако се налагаше да се откажа от кариерата си, имах цял един живот пред себе си с Александър и това омекотяваше удара. Независимо от всички промени, той беше константа. Моят център. Моето ядро. Докато го имах, можех да се справя с целия хаос.

Ръцете му се плъзнаха от талията ми надолу и обхвана задника ми.

– Можем да си останем в леглото и днес.

– Няма начин, Х. Обещах да изляза на обяд с Тори и се заклев, че няма да закъснявам.

– Кажй на шефа си, че имаш неотложни държавни дела – каза и олюля бедра да ми покаже точно колко са неотложни делата, за които става дума.

Успях да се въздържа да не издам звук на удоволствие, но моментната загуба на концентрация беше всичко, от което Александър се нуждаеше, за да вдигне полата ми на кръста. От гърлото му излезе почти животинско ръмжене, когато докосна дантелата на жартиера ми, комбиниран с прашка. Един пръст избута настрана парчето плат и започна да изучава гънките между краката ми. Очакването ме заля.

– Не мога да не те изпратя на работа, както си му е редът.

– Но ти вече ме изпрати два пъти тази сутрин.

Но каузата беше изгубена. Тялото ми вече гладно отговаряше на нежните му докосвания и аз въртях ханш и се притисках към ръката му.